

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIJSKI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o U 154422 24 Už
Brčko, 26.6.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacijski sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića kao članova vijeća, u upravnom sporu tužiteljice M.S. iz B., protiv tuženog Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zastupanog po predsjedniku S.P., uz sudjelovanje zainteresirane osobe A.D. iz B., radi poništenja rješenja Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj SuPK-04-209/23-II od 28.2.2023. godine i rješenja pomoćnika sekretara – portparola Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj SuPK-04-209/23-I od 30.1.2023. godine, odlučujući o žalbi tužiteljice M.S. iz B. izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 154422 23 U od 16.10.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26.6.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice M.S. iz B. se ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 154422 23 U od 16.10.2023. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 154422 23 U od 16.10.2023. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda) odlučeno je da se „tužba tužiteljice u ovoj pravnoj stvari odbija u cijelosti kao neosnovana“.

Protiv prvostupanjske presude tužiteljica M.S. iz B. (u daljnjem tekstu: tužiteljica) je pravovremeno izjavila žalbu kojom u cijelosti pobija navedenu presudu zbog „povrede odredaba postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja“, sa prijedlogom ovom sudu da „usvoji žalbu, pobijanu presudu Osnovnog suda Brčko distrikta BiH broj 96 o U 154422 23 U od 16.10.2023. godine preinači na način da precizirani tužbeni zahtjev od 10.5.2023. godine u cijelosti usvoji kao osnovan i ponište pobijana Rješenja broj SuPK-04-209/23-II od 28.2.2023. godine te broj SuPK-04-209/23-I od 30.1.2023. godine a predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Alternativno, traži se da Apelacioni sud usvoji žalbu, poništi pobijanu presudu Osnovnog suda od 16.10.2023. godine te predmet vrati prvostepenom sudu na

ponovni postupak i odlučivanje, uz dodjelu predmeta drugom sudiji na postupanje. Konačno, kao treći prijedlog se postavlja zahtjev da se pred drugostepenim sudom usvoji žalba, ponište presuda Osnovnog suda i rješenja tužene institucije, te predmet riješi kao spor pune jurisdikcije, usvajanjem zahtjeva, u cijelosti kao osnovanog“.

Tuženo Pravosudno povjerenstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi/o ili drugostupanjsko upravno tijelo) dostavilo je odgovor na žalbu kojim u cijelosti pobijaju sve žalbene navode tužiteljice sa prijedlogom ovom sudu da žalbu „treba odviti kao neosnovanu u cjelosti“.

Zainteresirana osoba A.D. iz B. nije dostavila odgovor na žalbu tužiteljice.

Tužiteljica je dana 20.12.2023. godine dostavila „podnesak tužiteljice - izjašnjenje na odgovor tužene na žalbu“ u kome, između ostalog navodi da „ostaje u cijelosti pri svemu ranije iznesenom u žalbi na sudsku odluku (...)“ pa kako je tužiteljica navedeni podnesak (izjašnjenje na odgovor tužene na žalbu) dostavila bez da joj je prvostupanjski sud u smislu odredbe članka 335. stavak (3) ZPP-a u svezi sa člankom 32. ZUS-a prethodno dostavio odgovora na žalbu i kod toga da je stavkom (5) istog članka ZPP-a regulirano da se podnesci primljeni po prijemu odgovora na žalbu ili po isteku roka za odgovor na žalbu ne uzimaju u razmatranje ukoliko sud nije izričito od stranke zatražio dodatno izjašnjenje, a što nije situacija u konkretnom slučaju, to ovaj sud neće posebno razmatrati predmetni podnesak tužiteljice.

Žalba nije utemeljena.

Nakon što je prvostupanjsku presudu ispitao u smislu odredbe članka 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP) a u svezi sa odredbom članka 32. Zakona o upravnim sporovima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 4/00 i 1/01, u daljnjem tekstu: Zakon o upravnim sporovima ili ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Pobijanom presudom prvostupanjski sud je, primjenom odredbe članka 31. stavak (2) Zakona o upravnim sporovima, tužbu tužiteljice (uređenu podneskom od 30.3.2023. godine i od 10.5.2023. godine) kojom je tražila da se ponište rješenje Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj SuPK-04-209/23-II od 28.2.2023. godine (u daljnjem tekstu: rješenje tuženog ili rješenje drugostupanjskog tijela) i rješenje pomoćnika sekretara – portparola Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj SuPK-04-209/23-I od 30.1.2023. godine (u daljnjem tekstu: rješenje prvostupanjskog tijela) te da se „naloži pomoćniku sekretara – portparola Pravosudne komisije da tužiteljici dostavi podatke tražene zahtjevom od 18.1.2023. godine“ odnosno da se ponište rješenje tuženog i prvostupanjsko rješenje te „predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak ili odlučivanje“

Takvu odluku prvostupanjski sud je u bitnome obrazložio razlozima da je polazeći od odredbi članaka 4, 5, 6, 7, 8. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ broj 28/00, 45/06,

102/09 i 62/11, u daljnjem tekstu: Zakon o slobodi pristupa informacijama ili ZSPI), odredbi članka 1. stavak (1), članka 2. stavak (2), članka 3. stavak (1) i članka 17. stavak (1) Zakona o zaštiti osobnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, 76/11 i 89/11 – ispr, u daljnjem tekstu: Zakon o zaštiti osobnih podataka ili ZZOP), članka 120 stavak (1) točka h) Zakona o službenicima i namještenicima u pravosuđu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj: 48/18, 1/19, 32/19, 13/21, 13/23 – pročišćeni tekst), odredbe članka 3 stavak (1) Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja personalne evidencije u pravosuđu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 12/19), odredbe članaka 1 i 3 u svezi sa odredbom članka 5 stavak (1) točka j) i odredbe članka 12 stavak (2) u svezi sa odredbom članka 13 Pravilnika o provođenju Zakona o zaštiti osobnih podataka u Pravosudnom povjerenstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 5/20) zaključio da Zakon o slobodi pristupa informacijama propisuje vrlo ograničen broj izuzetaka od objavljivanja informacija (propisane odredbom članka 5), zbog čega po ocjeni prvostupanjskog suda neophodno ispitati javni interes uvijek kada se traži pristup nekoj informaciji, jer se samo na takav način može prihvatiti ili odbiti zahtjev za pristup informacijama. Odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama propisuju mogućnost utvrđivanja izuzetka zbog određenih okolnosti, što je kao cilj imalo zaštitu nekih drugih interesa koji su precizno definisani u odredbama članaka 6, 7 i 8 ovog Zakona, kada odluči da određene informacije želi izuzeti od objavljivanja u smislu, naprimjer, članka 8 (što je u konkretnom i slučaju), javno tijelo ne ispituje javni interes, nego postojanje interesa koje je zakon propisao kao zaštićene, što je po ocjeni prvostupanjskog suda tuženi pravilno u svom rješenju od 30.1.2023. godine i utvrdio (strana druga, pasus peti obrazloženja rješenja), obzirom da se traženi podaci odnose na privatnost treće osobe – A.D. (prema odredbi članka 3 točke d) Zakona o slobodi pristupa informacijama o „ličnoj informaciji“). Sa druge strane, prvostupanjski sud dalje nalazi da ako se utvrdi izuzetak, kao što su prvostupanjsko i drugostupanjsko upravno tijelo u konkretnom slučaju i utvrdili, pozivajući se na odredbu članka 8 Zakona o slobodi pristupa informacijama, javno tijelo ipak može odlučiti da će objaviti traženu informaciju ukoliko je to opravdano javnim interesom, i tada se u obzir uzima svaka korist i svaka šteta koja iz toga može proisteći, kako to propisuje odredba članka 9 navedenog zakona, pa tako prvostupanjski sud nalazi da su prvostupanjsko i drugostupanjsko upravno tijelo, prilikom donošenja pobijanih rješenja, utvrdivši izuzetak od objavljivanja informacija prema Zakonu o slobodi pristupa informacijama, ispitivali da li je objavljivanje traženih informacija opravdano javnim interesom, pa su našli, a što prvostupanjski sud smatra pravilnim i zakonitim, da tužiteljica ima osobni, partikularni interes za dostavom traženih informacija, što po mišljenju prvostupanjskog suda tužiteljica potvrđuje i navodima iz same tužbe (da postoji njen pravni interes da osobne dođe u posjed traženih podataka). Dakle, prema stajalištu prvostupanjskog suda, tužiteljica dostavljenim dokazima nije dokazala da je tražila pristup informacijama s ciljem da obavlja ulogu društvenog kontrolora (da želi da pruži informacije javnosti i na koji način, da će sudjelovati na nekoj javnoj debati i slično), nego je i prvostupanjski sud, kao i prvostupanjsko i drugostupanjsko upravno tijelo, utvrdio da tužiteljica, nezadovoljna konkursnim rezultatima, želi da dođe do traženih podataka kako bi ostvarila svoja prava u drugim postupcima kao kandidat u natječajnoj proceduri, koji nije izabran na poziciju stručnog suradnika u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Pored navedenog, prvostupanjski sud dalje cijeni da tužiteljica dostavljenim dokazima ne dokazuje da je učinjen stegovni prijestup ili kazneno djelo

u postupku imenovanja stručnog suradnika u Tužiteljstvo Brčko distrikta BiH pa da bi takvi postupci eventualno mogli predstavljati javni interes prema odredbi članka 9 stavak (2) Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer prema stajalištu prvostupanjskog suda iz dokaza: obavijest Institucije ombudsmana za ljudska prava Bosne i Hercegovine broj: Ž-BR-06-127/22 od 9.11.2022. godine, pismeno Visokog sudbenog i tužiteljskog vijeća Bosne i Hercegovine broj: UDT DI 012180 22 od 27.10.2022. godine upućeno tužiteljici, poziva svjedoku – ovdje tužiteljici od strane Tužiteljstva Brčko distrikta BiH u predmetu broj: T18 o KTAK 0016400 22 od 3.3.2023. godine, rješenja Vijeća ministara Bosne i Hercegovine broj UP2 ŽV-07-71/23 od 26.7.2023. godine, ne proizilazi zaključak da je učinjen stegovni prijestup ili kazneno djelo. Međutim, sve i da takvi postupci zaista postoje, prvostupanjski sud dalje nalazi da tužiteljica nije dokazala niti isticala u svojim navodima prvostupanjskom, drugostupanjskom upravnom tijelu ili ovom sudu da bi takve podatke (koje je tražila, eventualno u vezi sa drugim dobijenim podacima) dostavila javnosti i na koji način kod toga da je priroda traženih informacija takva da je već zakonom utvrđeno da one mogu biti izuzete od objavljivanja radi zaštite privatnosti treće osobe, a tužiteljica nije dokazala da tražene informacije uopće i želi prenijeti javnosti ukoliko bi eventualno i postojao neki javni interes (vladavina prava u demokratskom društvu kako to navodi tužiteljica u jednom dijelu tužbe), pa iako je odredbom članka 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisano da javno tijelo neće ispitivati niti zahtijevati razloge opravdanosti zahtjeva, sud cijeni da se u samom zahtjevu za pristup traženim informacijama mora pružiti argumentacija iz koje će se moći utvrditi koja je svrha zahtjeva za pristup informacijama, a sve kako bi se moglo ispitati da li je traženje informacija imalo neki javni interes (tako: odluka Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj: AP-461/16 od 6.6.2018. godine). Također, prvostupanjski sud nalazi i da tužiteljica nije dokazala da je pribavljena suglasnost A.D. za dostavu tužiteljici traženih podataka prema članku 17 stavak 1 Zakona o zaštiti osobnih podataka u svezi sa člankom 3. točka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama, slijedom čega je prvostupanjski sud u potpunosti prihvatio obrazloženje rješenja tuženog nalazeći da je osporeno rješenje doneseno na temelju potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene materijalnog prava, zbog čega nalazi neutemeljenim navode tužiteljice o tome da osporeno rješenje nije pravilno i na zakonu zasnovano, jer je po ocjeni prvostupanjskog suda, tužena pravilno utvrdila da nisu ispunjeni uvjeti da bi se udovoljilo žalbi tužiteljice i pravilno je odbila žalbu kao neutemeljenu.

Obrazlažući žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tužiteljica u bitnome ponavlja navode iz žalbe na prvostupanjsko upravno rješenje kao i navode iz tužbe, ukazujući, između ostalog i na to da je odredbom „člana 2. Zakona o slobodi pristupa informacija u BiH normirano da se isti tumači s ciljem da olakša i promovira u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija pod kontrolom javnog organa po najnižoj prihvatljivoj cijeni“ zbog čega je „netačno mišljenje sutkinje na strani 6 presude (...) da se postojanje javnog interesa uvijek ispituje prilikom objave traženih podataka“; da je zainteresirana osoba A.D. „pristala da se njeni lični podaci obrađuju u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama“; da nema mjesta „pozivima na Zakon o zaštiti ličnih podataka u ovom predmetu jer se taj Zakon odnosi na obradu podataka“ a zahtjev tužiteljice od 18.1.2023. godine se odnosio „na pristup podacima koji su već prikupljeni“ s tim da tužiteljica „ne spori ni da pojam obrada informacija može, u širem smislu tog pojma, obuhvatiti i objavu tih podataka jer je to propisano odredbom člana 3. stav 1. točka 5.

Zakona o zaštiti ličnih podataka, ali je i u tom slučaju (...) bilo potrebno tumačiti postojanje javnog interesa“ a što „sutkinja to nije uradila“; da je „tuženoj instituciji samo jednom rečenicom navedena svrha u koju se traži pristup podacima“ što je po tužiteljici točno „ali je u odnosu na tuženu riječ o općepoznatim činjenicama“; da se „čini nelogičnim i poziv na stav iz Odluke Ustavnog suda BiH od 6.6.2018. godine – jer se ova odluka izričito odnosi na obrazloženje ličnog i javnog interesa“ u sudskom postupku s tim da „Osnovni sud sam potvrđuje da je izvršio uvid u odluku Ombudsmana, Visokog sudskog i tužilačkog vijeća BiH, te Tužilaštva Distrikta (...) a iz kojih proizilazi da su pokrenuti razni postupci u kojima bi traženi podaci bili i mogli biti relevantni dokazi“ a to „predstavlja direktnu negaciju da Sudu nije dostavljena argumentacija u korist postojanja javnog interesa za objavom podataka koji su traženi zahtjevom od 18.1.2023. godine“; da se „postupajuća sutkinja upušta u analizu merituma odluka tih postupaka, što nije ovlaštena jer je riječ o prekoračenju stvarne nadležnosti sutkinje u ovom predmetu“ a „upravni spor se vodi radi utvrđivanja neosnovanosti odbijanja zahtjeva za pristup informacijama a sam Zakon po kojem su te informacije tražene navodi da je postojanje javnog interesa (...) dovoljan da se zanemari i zaštiti privatnost“ te da „nezakonito zapošljavanje kandidata zloupotrebom službenog položaja i diskriminacijom ostalih kandidata je krivično djelo, disciplinski prekršaj i kažnjivo djelo koje nužno potpada pod razlog koji opravdava objavu podataka u skladu sa članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama (...) naročito jer dostavljeni prilozi uz tužbu izričito potvrđuju da je traženo od mene da samostalno prikupim dokaze u prilog mojih tvrdnji o postojanju kažnjivih djela“; da „sutkinja postavlja tvrdnju (...) da sam ja bila dužna dokazati da li je pribavljena suglasnost A.D. u ovom slučaju“ a „iz pobijanih odluka upravnog organa proizilazi da izjašnjenje nije ni traženo te je riječ o proceduralnom propustu (...)“; da „sutkinja nije vodila brigu o pravilima procedure koje su u predmetnom slučaju povrijeđene jer se ni glavni tužilac a ni predsjednik Pravosudne komisije nisu izuzeli iz donošenja drugostepene odluke tužene institucije“; te da se u „prilogu žalbe dostavlja i rješenje iste sutkinje u drugom predmetu kojem je protivno zakonskim odredbama o ličnoj dostavi tužbe zainteresovanim licima u svom dopisu ovoj komisiji postupila po nalogu Komisije iz dopisa ovog tijela od 26.6.2023. godine“ a što po mišljenju tužiteljice dovodi u pitanje „stručnog i nepristrasnost ove sutkinje da postupa u predmetima u kojima se predsjednik Pravosudne komisije pojavljuje u bilo kojem svojstvu“.

Po ocjeni ovog suda, tužiteljica žalbom nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Prije svega, a kada su u pitanju oni žalbeni navodi kojima tužiteljica ukazuje na „proceduralne propuste“ u provođenju postupka pred mjerodavnim tijelima tako i pred prvostupanjskim sudom, a koji se prema mišljenju tužiteljice ogledaju u propustu da se od zainteresirane osobe A.D. zatraži suglasnost za dostavu traženih podataka u smislu odredbe članka 17. stavak (1) Zakona o zaštiti osobnih podataka u svezi sa člankom 3. stavak (1) točka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovaj sud cijeni da isti nisu od značaja za drugačiju odluku ovog suda. Ovo iz razloga što čak i da su točni žalbeni navodi tužiteljice da tijekom provođenja postupka pred mjerodavnim tijelima nije tražena suglasnost A.D. kao nositelja osobnih podataka u smislu odredbe članka 17. stavak (1) Zakona o zaštiti osobnih podataka takva procesna situacija nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost odlučivanja mjerodavnih tijela kod toga da je tijekom upravnog spora A.D. kao nositelj osobnih

podataka i zainteresirana osoba u ovoj pravnoj stvari, u svom odgovoru na tužbu, jasno iskazala svoj stav u povodu zahtjeva tužiteljice na način što je u relevantnom dijelu navela, između ostalog i to da je pomoćnik sekretara „pravilno postupio kada je odbio zahtjev podnositeljice M.S. kao neosnovan“ odnosno da je „pravilno postupljeno kada je Pravosudna komisija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbila žalbu M.S. kao neosnovanu“ zbog čega „cijeni da su rješenja (...) donesena na pravilan i zakonit način pa predlaže Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da tužbu tužiteljice M.S. odbije kao neosnovanu“, a što nespornim ukazuje da A.D. kao nositelj osobnih podataka ne daje suglasnost kontroloru podataka za davanje njenih osobnih podataka trećoj strani, u ovom slučaju tužiteljici, zbog čega bi odlučivanje mjerodavnih tijela i da je zatražena suglasnost A.D. kao nositelja osobnih podataka kod jasno iznesenog stajališta (datog u odgovoru na tužbu) bilo isto.

Dalje, kada je u pitanju drugi „proceduralni propust“ na koji tužiteljica žalbom ukazuje (da „sutkinja nije vodila brigu o pravilima procedure koje su u predmetnom slučaju povrijeđene jer se ni glavni tužilac a ni predsjednik Pravosudne komisije nisu izuzeli iz donošenja drugostepene odluke tužene institucije“), ovaj sud iste nije mogao razmotriti zbog procesnog ograničenja iz članka 327. stavak (1) ZPP-a a u svezi sa člankom 32. ZUS-a, obzirom da se radi o novim činjenicama koje tužiteljica prvi put iznosi u žalbi (isti kao takvi nisu bili predmetom činjenične građe u tužbi), a pri tome ne navodi, niti u tom dijelu pruža dokaze, da navedene činjenice nije mogla bez svoje krivnje iznijeti u prvostupanjskom postupku kada bi prvostupanjski sud bio u mogućnosti dati svoje očitovanje i u ovom dijelu činjeničnih tvrdnji.

Također, ne stoje ni oni žalbeni navodi da je „postupajuća sutkinja upuštanjem u analizu merituma odluka tih postupaka („Odluka Ombudsmana, Visokog sudskog i tužilačkog vijeća BiH, te Tužilaštva Distrikta“) „prekoračila stvarnu nadležnost u ovom predmetu“, obzirom da je prvostupanjski sud, predmetne odluke i akte (obavijest Institucije ombudsmana za ljudska prava Bosne i Hercegovine broj: Ž-BR-06-127/22 od 9.11.2022. godine, pismeno Visokog sudbenog i tužiteljskog vijeća Bosne i Hercegovine broj: UDT DI 012180 22 od 27.10.2022. godine, poziv svjedoku – ovdje tužiteljici od strane Tužiteljstva Brčko distrikta BiH u predmetu broj: T18 o KTAK 0016400 22 od 3.3.2023. godine i rješenja Vijeća ministara Bosne i Hercegovine broj UP2 ŽV-07-71/23 od 26.7.2023. godine) cijenio u sklopu ispitivanja eventualnog postojanja javnog interesa iz članka 9. stavak (2) u svezi sa stavkom (1) Zakona o slobodi pristupa informacijama kao temelja za objavljivanje tražene informacije za koju je mjerodavno javno tijelo utvrdilo kao izuzetak iz članka 8. navedenog zakona pa je cijeneći njihov sadržaj utvrdio da iz istih „ne proizilazi zaključak da je učinjen disciplinski prekršaj ili krivično djelo“ odnosno da „tužiteljica dostavljenim dokazima ne dokazuje da je učinjen disciplinski prekršaj ili krivično djelo u postupku imenovanja stručnog saradnika u Tužilaštvu Brčko distrikta BiH“ (stranica šesta, posljednji pasus obrazloženja ožalbene presude) zbog čega je prvostupanjski sud, uz ostale razloge obrazložene u pobijanoj odluci, zaključio da u konkretnom slučaju objavljivanje tražene informacije koja je utvrđena kao izuzetak iz članka 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama nije opravdano javnim interesom. Kod takvog stanja stvari, navedeno postupanje prvostupanjskog suda kojim se daju razlozi zbog čega je donesena odluka kao izreci (tj. zbog čega je postupanje prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela u postupku odlučivanja po zahtjevu tužiteljice za slobodan pristup informacijama bilo zakonito) nije u suprotnosti sa

pravilima ZUS-a o stvarnoj nadležnosti suda u postupku odlučivanja u upravno-sudskom postupku (odjeljak III ZUS-a).

Kada je u pitanju pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude sa aspekta primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka na čiju nepravilnu primjenu relevantnih odredbi tužiteljica u žalbi na više mjesta ukazuje, ovaj sud, suprotno žalbenom rezoniranju, nalazi da je prvostupanjski sud na činjenično stanje utvrđeno u postupku pred mjerodavnim tijelima pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Prije svega, valja poći od odredbe članka 2. ZSPI-a koja determinira kako i na koji način se imaju tumačiti odredbe ovog zakona, pa tako i odredba članka 1. istog zakona koja govori o cilju zbog kojeg je ovaj zakon donesen.

Odredbom članka 1. ZSPI-a regulirano je da je cilj ovog zakona: a) ustanoviti da informacije pod kontrolom javnog tijela predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost tih javnih tijela, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; b) ustanoviti da svaka fizička ili pravna osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javna tijela imaju odgovarajuću obvezu da objave informacije; i c) omogućiti svakoj fizičkoj osobi da zatraži izmjenu, i daje komentar na svoje osobne informacije pod kontrolom javnog tijela, dok je odredbom članka 2. ZSPI-a regulirano da se ovaj zakon tumači s ciljem da olakša i promovira u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija pod kontrolom javnog tijela po najnižoj prihvatljivoj cijeni.

Imajući u vidu kako i na koji način je zakonodavac odredio cilj ovog zakona pa tako i da se javni pristup informacijama koje su po kontrolom javnih tijela promovira radi veće transparentnosti i odgovornosti tih javnih tijela, te da su ove informacije neophodne „za demokratski proces“ kao i da pristup ovim informacijama imaju fizičke ili pravne osobe u najvećoj mogućoj mjeri „u skladu sa javnim interesom“, to ovaj sud nalazi da cilj ovog zakona nije prikupljanje dokaza za sudske ili druge zakonom regulirane postupke zaštite kod toga da npr. procesni zakoni kojima se reguliraju sudski postupci sadrže odredbe kojima se strankama omogućava (pruža pomoć) da prikupe dokaze i u situaciji kada nisu u posjedu tih dokaza odnosno kada im onaj kod koga se ti dokazi nalaze iste ne dostavlja, a na što implicitno ukazuje i sadržaj odredbe članka 26. stavak (2) ZSPI-a u dijelu kada navodi da se „ovim zakonom ne umanjuju prava i obveze osoba koje se odnose na pristup informacijama, kako je regulirano zakonima o sudskom postupku, uključujući i dokazni postupak“.

Dalje, pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude nije dovedena u pitanje ni onim žalbenim navodima tužiteljice da je „netačno mišljenje sutkinje na strani 6 presude (...) da se postojanje javnog interesa uvijek ispituje prilikom objave traženih podataka“; da je zainteresirana osoba A.D. „pristala da se njeni lični podaci obrađuju u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama“; da nema mjesta „pozivima na Zakon o zaštiti ličnih podataka u ovom predmetu jer se taj Zakon odnosi na obradu podataka“ a zahtjev tužiteljice od 18.1.2023. godine se odnosio „na pristup podacima koji su već prikupljeni“ s tim da tužiteljica „ne spori ni da pojam obrada informacija može, u širem smislu tog pojma, obuhvatiti i objavu tih podataka jer je to

propisano odredbom člana 3. stav 1. točka 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka, ali je i u tom slučaju (...) bilo potrebno tumačiti postojanje javnog interesa“ a što „sutkinja to nije uradila“;

Name, za pravilno rješavanje predmetne pravne stvari (kako od strane prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela u povodu odlučivanja po zahtjevu tužiteljice za slobodan pristup informacijama tako i od strane prvostupanjskog suda glede provjere zakonitosti odlučivanja prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela) značajnim je bilo utvrditi da li informacije (podatke/dokaze) koje je tužiteljica tražila zahtjevom od Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u smislu odredbi ZSPI-a eventualno predstavljaju jedan od zakonom utvrđenih „izuzetaka od objavljivanja tražene informacije“ iz članka 5. a u svezi sa člancima 6, 7. i 8. ZSPI-a (objava podataka se u smislu odredbe članka 4. a u svezi sa člankom 1. stavak (1) točka b) i člankom 14. stavak (2) ZSPI-a ima tumačiti kao rezultat odobrenog pristup informacijama koje su pod kontrolom javnog tijela i u pravilu se realizira kroz obavještanje podnositelja zahtjeva o mogućnosti osobnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog tijela i/ili umnožavanja ili prilaganja preslike tražene informacije kada se ista osigurava besplatno) te ukoliko jeste da li u okolnostima konkretnog slučaja, iako se radi o utvrđenom izuzetku, preteže javni interes (opravdano javnim interesom) da se traženi podaci ipak objave (članak 9. ZSPI-a).

U konkretnom slučaju, a kako to proizilazi iz utvrđenja prvostupanjskog suda koja se kao takva žalbom konkretno i ne dovode u pitanje, tužiteljica je zahtjevom za slobodan pristup informacijama tražila od Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pristup zahtjevu stručne suradnice Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine A.H. ud. D. za izmjenu osobnih podataka (izmjena prezimena uslijed zaključenja braka), zatim odluci Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u svezi s naprijed navedenim zahtjevom, te Platni list radnika za radnicu - stručnu suradnicu Tužiteljstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine A.H. ud. D., za period kolovoz 2021. godine, rujan 2021. godine, listopad 2021. godine, studeni 2021. godine, prosinac 2021. godine, siječanj 2022. godine te veljaču 2022. godine.

Navedene tražene informacije (podaci/dokazi), kako to pravilno pravno rezonira prvostupanjski sud (a jednako tako i tijela koja su odlučivala u postupku povodom zahtjeva za slobodan pristup informacijama), uživaju status „osobnih informacija“ iz članka 3. stavak (1) točka d) ZSPI-a ali i „osobnih podataka“ iz članka 3. stavak (1) alineja prva Zakona o zaštiti osobnih podataka obzirom da u sebi sadrže podatke koji se odnose na privatnost treće osobe, u konkretnom slučaju A.D., i kao takvi su posebno zaštićeni, ne samo kroz odredbu članka 8. ZSPI-a, nego i kroz odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka koje imaju za cilj osiguranje zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda, a osobiti prava na privatnost i zaštitu podataka glede obrade osobnih podataka koji se na njih odnose (članak 1. navedenog zakona). U tom smislu, činjenica što je nositelj podataka kontroloru dao suglasnost za obradu njegovih osobnih podataka (članak 5. ZZOP-a) ili što kontrolor osobne podatke može da obrađuje bez suglasnosti nositelja podataka (članak 6. ZZOP-a) ne dovodi u pitanje obveze kontrola u svezi sa pravilima (principima) obrade osobnih podataka propisanih člankom 4. ZZOP-a pa tako i obvezu da osobne podatke obrađuje na pravičan i zakonit način kao i da osobne podatke koje prikuplja za posebne, izričite i zakonite svrhe ne obrađuje na bilo koji način koji nije u skladu sa tom svrhom, pa

kada je to tako, onda je žalbeno ukazivanje tužiteljice na činjenicu da je A.D. „pristala da se njeni lični podaci obrađuju u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama“ bez utjecaja na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari kod toga da je kontrolor i u toj situaciji (kada je dana suglasnost) dužan obradu osobnih podataka vršiti u svemu kako je to zakonom propisano. U tom smislu, javno tijelo pod čijom kontrolom se nalaze tražene informacije dužan je postupati ne samo sukladno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama (kao posebnim propisom kojim je regulirana materija pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog tijela) nego i sukladno odredbama Zakona o zaštiti osobnih podataka (kao propisom kojim je regulirana materija obrade osobnih podataka) obzirom da ga na to izravno upućuje odredba članka 54. ZZOP-a kojom je regulirano da (će se) „odredbe ovog zakona uzeti u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama“.

Slijedom navedenog, ovaj sud nalazi pravilnim zaključak prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela a u konačnici i prvostupanjskog suda da kod toga da tražene informacije uključuju osobne interese koje se odnose na privatnost treće osobe iste se imaju tretirati kao „izuzetak kod zaštite privatnosti“ iz članka 8. ZSPI-a, baš kao i zaključak da u okolnostima konkretnog slučaja nisu ispunjeni uvjeti za objavom traženih informacija (iako se utvrđeni kao izuzetak) u smislu odredbe članka 9. navedenog zakona obzirom da takva objava nije opravdana javnim interesom.

Ovo iz razloga što, a kako to proizilazi iz sadržaja žalbenih navoda tužiteljice ali jednako tako i sadržaja tužbe („u ovom konkretnom slučaju riječ je o materijalnim dokazima koji su od ključnog značaja za odlučivanje o postojanju saznanja nadležnih organa o sukobu interesa koji je postojao prilikom izbora i imenovanja N.D. u Tužilaštvo Brčko distrikta BiH“) informacije (podatke/dokaze) koje je tužiteljica tražila od Pravosudnog povjerenstva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine namjerava (ima interes) koristiti u sudskim i drugim postupcima u povodu provedenog javnog natječaja za izbor i imenovanje stručnog suradnika u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa ciljem dokazivanja vlastitih tvrdnji o nezakonitosti imenovanja N.D. za stručnog suradnika a čijim, za tužiteljicu pozitivnim ishodom tih postupaka, bio bi eventualno ostvaren njen privatni (pojedinačni) interes (u vidu mogućnosti da se predmetni javni natječaj ponovno provede kada bi tužiteljica imala mogućnost ponovnog konkuriranja za radno mjesto stručnog suradnika u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ili da ista bude izabrana i imenovana kao jedan od kandidata koji se također prijavio na natječaj), a što nije niti može biti razlogom koji bi objavljivanje podataka (činjenje dostupnim podataka trećoj osobi kroz omogućavanje pristupa istima) koji uključuju osobne interese koje se odnose na privatnog treće osobe i kao takvi predstavljaju izuzetak kod zaštite privatnosti (članak 8. ZSPI-a) bio pravdan javnim interesom u smislu odredbe članka 9. stavak (2) u svezi sa stavkom (1) ZSPI-a, zbog čega se razlozi koje je prvostupanjski sud dao u prilog zaključka o nepostojanju javnog interesa za objavom traženih informacija koje su utvrđene kao izuzetak kod zaštite privatnosti (razvidno sa stranice šeste, pretposljednji i posljednji pasus te sedme stranice prvi pasus obrazloženja pobijane odluke) prema ocjeni ovog suda ukazuju kao jasni, dostatni i argumentirani te ih ovaj sud kao takve u konačnici i prihvaća kao pravilne i zakonite.

Naposljetku, na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja ni oni žalbeni navodi tužiteljice kojima ukazuje na rad „iste sutkinje u drugom predmetu“ (u svezi „postupanja po nalogu Komisije iz dopisa ovog tijela od 26.6.2023. godine“) obzirom

da i eventualno postojanje propusta prvostupanjskog suda u drugim predmetima ne mogu biti od utjecaja na pravilnost i zakonitost odlučivanja u ovom predmetu kod toga da navedeni propusti nisu počinjeni u ovom postupku (tužiteljica drugačije i ne tvrdi).

Stoga, a kako nisu utemeljeni žalbeni navodi tužiteljice i kako prvostupanjski sud nije počinio povrede odredaba postupka o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, valjalo je, na temelju članka 346. Zakona o parničnom postupku u svezi sa odredbom članka 32. Zakona o upravnim sporovima, žalbu tužiteljice odbiti kao neutemeljenu i presudu prvostupanjskog suda potvrditi.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin